

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství ze dne 20.5.2014, č.j. 5723/DS/2013, JID: 71509/2014/KUUK/Bal, se pro nezákonnost zrušuje a věc se vrací 1. žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žaloba se v části, jíž se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje o uložení blokových pokut: blok série „X“, číslo „X“; blok série „X“, číslo „X“; blok série „X“, číslo „X“; blok série „X“, číslo „X“; blok série „X“, číslo „X“; blok série „X“, číslo „X“; blok série „X“, číslo „X“ **o d m í t á**.
- III. Žaloba proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Zlínského kraje o uložení blokové pokuty: blok série „X“, číslo „X“ a blok série „X“, číslo „X“ se vylučuje k samostatnému projednání a rozhodnutí.
- IV. 1. žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15.342,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

- V. Ve vztahu mezi žalobcem a 2. žalovaným nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí 1. žalovaného ze dne 20.5.2014, č.j. 5723/DS/2013, JID: 71509/2014/KUUK/Bal, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Chomutov, odboru dopravních a správních činností (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 29.1.2014, č.j. ODSČ-2229-48/10-N-2013, kterým byly písemné námitky žalobce proti záznamu 12 bodů v registru řidičů zamítnuty jako neodůvodněné a provedený záznam 12 bodů byl potvrzen jako správný. Žalobce se rovněž domáhal zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně a zrušení rozhodnutí Policie České republiky o uložení blokových pokut: blok série „X“, číslo „X“; blok série „X“, číslo „X“; blok série „X“, číslo „X“; blok série „X“, číslo „X“; blok série „X“, číslo „X“; blok série „X“, číslo „X“; blok série „X“, číslo „X“; blok série „X“, číslo „X“.

Soud na tomto místě podotýká, že žalobce v žalobě jako žalovaného označil pouze Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, avšak současně navrhoval i zrušení jednotlivých rozhodnutí Policie České republiky o uložení blokových pokut. Soud proto přistoupil v souladu s ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), z úřední povinnosti ke korekci v označení žalované strany, neboť v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s.ř.s. neurčuje osobu žalovaného žalobce, ale zákon (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12.10.2004, č.j. 5 Afs 16/2003-56). Pasivně legitimovanými správními orgány v řízení o žalobě proti rozhodnutí o uložení blokové pokuty podle zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů o silničním provozu (zákon o silničním provozu) [dále jen „zákon o silničním provozu“] jsou přitom příslušná krajská ředitelství Policie ČR (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.8.2013, č.j. 1 As 66/2013-29, www.nssoud.cz). V případě pokutových bloků: série „X“, číslo „X“ a série „X“, číslo „X“ je pasivně legitimováno Krajské ředitelství policie Zlínského kraje, v případě všech dalších žalobcem uváděných pokutových bloků Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje.

Žalobce v podané žalobě namítal zmatečnost a nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí, neboť správní orgán I. stupně vydal celkem dvě rozhodnutí označená identickým č.j. ODSČ-2229-48/10-N-2013, obsahující totožný výrok, proto z žalovaného rozhodnutí není zřejmé, které z prvostupňových rozhodnutí bylo přezkoumáváno. Žalobce s odkazem na zákon č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě, argumentoval tím, že č.j. je jednoznačným identifikátorem, zajišťujícím nezaměnitelnost dokumentu, což v předmětném případě nebylo respektováno, ačkoliv bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaným nejprve zrušeno a vráceno zpět k novému rozhodnutí.

Žalobce namítal nezákonnost rozhodnutí 1. žalovaného pro nedostatek důvodů, neboť správní orgán I. stupně při svém rozhodování nerespektoval závazný právní názor vyjádřený v rozhodnutí 1. žalovaného ze dne 27.11.2013, č.j. 5723/DS/2013, JID:

161439/2013/KUUK/Bal, kterým žalovaný zrušil první rozhodnutí správního orgánu I. stupně mimo jiné z důvodu nedostačujícího výroku, který neuváděl, že je potvrzováno provedení záznamu 12 bodů k určitému datu. Ani v pořadí druhé rozhodnutí správního orgánu I. stupně vydané pod stejným č.j. neobsahovalo ve výroku potvrzení konkrétního počtu bodů ke konkrétnímu datu, přesto žalovaný toto rozhodnutí potvrdil, jeho rozhodnutí je tak překvapivé a představuje porušení principu právní jistoty [§ 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“)] a zásady legitimního očekávání (§ 2 odst. 4 správního řádu). Žalobce v této souvislosti argumentoval mimo jiné nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 654/03, IV. ÚS 150/2001 a IV. ÚS 252/02.

Žalobce dále namítal porušení principu retroaktivity *in mitius*, který je přímo aplikovatelný na „trestní obvinění“ ve smyslu čl. 6 Úmluvy, kterým je i řízení o pozbytí způsobilosti k řízení motorových vozidel. Žalobce konkrétně uváděl skutek ze dne 4.6.2010 (blok série „X“ číslo „X“; přestupek „světla“), kdy došlo při záznamu bodů do registru řidičů k porušení zásady liberace „nepravou retroaktivitou“. Žalobce odkazoval na rozsáhlou judikaturu Nejvyššího správního soudu a dovodil, že ačkoliv záznam bodů není sankcí, ale administrativním opatřením, k sankci – ztrátě řidičského oprávnění fakticky dochází v okamžiku dosažení záznamu 12 bodů. K dovršení 12 bodů (včetně 1 bodu za předmětný přestupek ze dne 4.6.2010) v případě žalobce došlo v roce 2013, tj. v době, kdy zákon č. 133/2011 Sb., novelizující zákon o silničním provozu, s účinností od 1.7.2011 (pozn. soudu – správně od 1.8.2011) zrušil ukládání „trestného“ bodu za uvedený přestupek spočívající v porušení ust. § 32 zákona o silničním provozu. Žalobce poukázal na to, že v souladu s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod se musí použít pozdějšího zákona, jestliže je to pro pachatele příznivější a dovodil, že pokud v roce 2011 došlo k „depenalizaci“ výslovně uvedených přestupků v systému bodového hodnocení, nelze takové body uvádět jako podklady pro trest spočívající ve ztrátě řidičského oprávnění uložený v roce 2013, neboť pachatel musí být vždy potrestán podle zákona mírnějšího, ať už se jedná o posuzování dle zákona účinného v době spáchání, či retroaktivního, který je ve prospěch pachatele. Žalobce rovněž poukázal na trestně právní zásadu nulla poena sine lege (není trestu bez zákona), když argumentoval tím, že zákon v době, kdy měl dosáhnout 12 bodů (2013) již nepenalizoval předmětný skutek v rámci systému bodového hodnocení, který tak nemohl být započítáván do bodového hodnocení dosažení 12 bodů ve smyslu ztráty řidičského oprávnění.

Žalobce dále namítal nezpůsobilost bloku série „X“, číslo „X“, být podkladem pro zápis bodů, když z popisu skutku: „11:15 1/10 BAUMAX 6/19 (nebo 6/1a) z. č. 361/2000 SB.“ další text nečitelný „V MIMO OBEC dne 10.9.2009“ a popisu v úředním záznamu „silnice I/13 (Baumax) ... mimo obec“ vyplývá, že k jízdě bez bezpečnostních pásů došlo u objektu Baumax u silnice I/10 nebo I/13, na místě ležícím mimo pozemní komunikaci, a to na parkovišti sloužícím k odstavení motorových vozidel při nákupu. Žalobce poukázal na to, že současné právní předpisy nedefinují pojem „místo ležící mimo pozemní komunikaci“ a argumentoval předchozí právní úpravou, která vymezovala „místo ležící mimo silnici (pozemní komunikaci)“ jako např. dům, dvůr, pozemek, garáž, parkoviště, čerpací stanice, autobusové nádraží, konečnou zastávku tramvaje apod. Žalobce z uvedeného vyvozoval, že byl-li kontrolován na parkovišti u obchodního domu, jednalo se o místo ležící mimo pozemní komunikaci, pročez mu nemohla být uložena za sankce za jízdu bez bezpečnostních pásů při jízdě a výjezdu z místa ležícího mimo silnici. Žalobci tak byla uložena bloková pokuta

v rozporu se zákonem, jedná se o nezákonné rozhodnutí, které nemůže být podkladem pro zápis bodů do registru řidičů.

Žalobce dále namítal, že v případě osmi pokutových bloků (blok série „X“, číslo „X“; blok série „X“, číslo „X“; blok série „X“, číslo „X“; blok série „X“, číslo „X“; blok série „X“, číslo „X“; blok série „X“, číslo „X“; blok série „X“, číslo „X“; blok série „X“, číslo „X“), byla rozhodnutí v blokovém řízení vydaná jednotným ozbrojeným sborem Policie ČR, protože nebyla vydána správním orgánem, jde o rozhodnutí nicotná.

Žalobce dále uvedl, že bylo vydáno rozhodnutí, aniž se vyčkalo posouzení od věcně a místně příslušného správního orgánu. Dále tvrdil, že Policie ČR Krajské ředitelství policie (pozn. soudu – bez dalšího určení) vydalo „jakousi“ informaci o neprovedeném přezkumu. Žalobce citoval ust. § 95 odst. 2 správního řádu a poukazoval na to, že nadřízeným správním orgánem Krajského ředitelství policie příslušným k provedení přezkumného řízení k podnětu podanému účastníkem je Policejní prezidium. K tomu žalobce citoval ust. § 6, § 7 a § 8 zákona č. 273/2008 Sb., o policii České republiky a odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.8.2013, č.j. 1 As 66/2013-29. Žalobce dovodil, že žalovaný i správní orgán I. stupně vydaly rozhodnutí na základě nesprávného posouzení a při absenci podkladů pro rozhodnutí. V této souvislosti žalobce poukazoval na vyjádření Ministerstva vnitra: *„Policie České republiky tedy vystupuje při provádění úkonů podle ust. § 124 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu) jako správní orgán, tj. jako orgán moci výkonné, nikoliv jako ozbrojený bezpečnostní sbor. Z výše uvedeného tak vyplývá, že pasivně legitimována v dané věci má podle názoru žalovaného být Policie České republiky, konkrétně pak Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje.“*

Žalobce dále uplatnil námitku nicotnosti pokutového bloku série „X“, číslo „X“, s tím, že pokutový blok je označen razítkem s malým státním znakem a názvem „Policie České republiky“ a nikde na pokutovém bloku není uvedeno razítko konkrétního policejního ředitelství či tisk názvu správního orgánu, tj. pokutový blok je nezákonný z důvodu chybějícího označení správního orgánu, který rozhodnutí vydal. Dle žalobce, měl být pokutový blok vydán, tj. i označen příslušným správním orgánem, kterým je v daném případě Krajské ředitelství Policie ČR a nikoli Policie ČR jako jednotný ozbrojený bezpečnostní sbor. Státní znak přitom deklaruje, že jde o orgán státu, jenž disponuje právem k jeho užívání (§ 2 odst. 1 zákona 352/2001 Sb., o užívání státních symbolů České republiky a o změně některých zákonů, kdy státní znak jsou oprávněny užívat ozbrojené síly a bezpečnostní sbory). Žalobce poukázal na ust. § 69 odst. 1 správního řádu, který stanoví, že *„písemné vyhotovení rozhodnutí dále musí obsahovat označení správního orgánu, který rozhodnutí vydal, číslo jednací, datum vyhotovení, otisk úředního razítka, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby“*. Absence označení správního orgánu na originálu rozhodnutí (část A), který rozhodnutí vydal, zakládá presumpci, že takové rozhodnutí vydal správní orgán, který nebyl vůbec věcně příslušný. Dále žalobce zdůraznil, že rozlišení mezi policií jako bezpečnostním ozbrojeným sborem a správním orgánem vyplývá i z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, která se zabývala nezákonným zásahem, z nichž vyplývá rozlišení z hlediska pasivní žalobní legitimace na dva odlišné orgány – Krajské ředitelství policie a Ministerstvo vnitra. Žalobce dále namítl nezákonnost nespecifikovaného pokutového bloku, v jehož části A v popisu skutku chybí výrok, ze kterého by bylo patrné, že šlo o zákazovou značku vedenou v bodovém hodnocení, jak uváděl zákon o silničním provozu. Rozhodnutí o blokové pokutě tak dle žalobce trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně

rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu.

Žalovaný v písemném vyjádření navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Uvedl, že je zcela zřejmé, které rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo předmětem přezkumu v rámci odvolacího řízení, jehož výsledkem je napadené rozhodnutí, když ve výroku tohoto rozhodnutí je identifikováno prvoinstanční rozhodnutí vedle č.j. i datem vyhotovení. Dále žalovaný přisvědčil žalobci v tom, že do výroku prvoinstančního rozhodnutí, které potvrdil, nebyl promítnut jeho závazný právní názor vyjádřený v předchozím zrušujícím rozhodnutí. Své potvrzující rozhodnutí žalovaný odůvodnil tím, že v rámci přezkumného řízení došel k závěru, že toto pochybení nemělo vliv na správnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně ani na jeho zákonnost. Námitky uplatněné žalobcem proti záznamu bodů v evidenční kartě řidiče byly důvodně zamítnuty a provedený záznam bodů byl potvrzen způsobem, který odpovídá dikci ust. § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu. Dle 1. žalovaného nemohlo být jeho rozhodnutí překvapivým, neporušovalo princip právní jistoty ani zásadu legitimního očekávání, když již v předchozím rozhodnutí shledal, že podklady záznam bodů odůvodňují.

K námitce porušení zásady liberace „nepravou retroaktivitou“ žalovaný uvedl, že předmětný 1 bod byl zaznamenán do registru řidičů na základě Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, které registr řidičů obdržel od Policie ČR dne 22.7.2010, tj. před účinností zákona č. 133/2011 Sb., kterým byl novelizován zákon o silničním provozu mimo jiné tak, že byl zrušen bodový postih za přestupek uvedený žalobcem. Žalovaný odkázal na čl. II. bod 1 zákona č. 133/2011 Sb., dle kterého se *„při zaznamenávání bodů do bodového hodnocení za jednání spáchaná porušením vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích řidičem motorového vozidla před účinností tohoto zákona postupuje podle zákona č. 361/2000 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona“*, které vylučuje pozdější přehodnocení již zaznamenaných bodů. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, ze dne 20.3.2013, č.j. 30 A 55/2011-36.

K žalobcem namítané nezákonnosti rozhodnutí - bloku série „X“ číslo „X“, když toto postihuje přestupek, k němuž nemohlo dojít, když k popsání jednání (jízda bez bezpečnostního pásu) došlo mimo pozemní komunikaci (silnici), žalovaný uvedl, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů již správní orgán nezkoumá, zda orgán, který přestupek v blokovém řízení projednal, učinil správné právní závěry. Žalovaný k tomu odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12.3.2013, č.j. 1 As 21/2010-65, z něhož vyplývá, že udělení souhlasu s uložení pokuty obviněný z přestupku akceptuje skutková zjištění a z nich vyplývající závěry o spáchání přestupku a jeho právní kvalifikace. Závěry orgánu oprávněného ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení tak nabývají charakteru nesporných zjištění.

K namítané nicotnosti pokutových bloků žalovaný uvedl, že k projednávání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu jsou orgány policie oprávněny podle ust. § 86 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. Dle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12.3.2013, č.j. 1 As 21/2010-65, jde o specifický druh řízení, jehož výsledkem je rozhodnutí správního orgánu ve smyslu ust. § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“). Z uvedeného důvodu žalovaný

považoval za nedůvodnou i žalobní námitku týkající se vad pokutového bloku série „X“ číslo „X“.

Žalovaný k poznámce žalobce, že bylo vydáno rozhodnutí bez toho, aby se vyčkalo na posouzení věcně a místně příslušným správním orgánem - Policejním prezidiem, uvedl, že žalobce netvrdil v řízení o námitkách, že podal podnět k přezkumnému řízení Policii ČR. Domníval-li se žalobce, že měl podnět k přezkumnému řízení podat správní orgán, pak je zřejmé, že tento neshledal v daném řízení pro takový postup důvod, když vyžádané kopie pokutových bloků potvrdily svým obsahem, že podklady pro záznam bodů byly správné a záznam bodů byl proveden oprávněně. Správní orgán si přitom vyžádal kopie pokutových bloků ke všem oznámením o uložení pokuty v blokovém řízení podle § 123b odst. 2 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., na jejichž základě byly žalobci body do registru zaznamenány. Všechny pokutové bloky byly prokazatelně vydány policejními orgány oprávněnými v blokovém řízení projednat předmětné přestupky a jednotlivé pokutové bloky byly opatřeny úředním razítkem Policie ČR.

V replice k vyjádření 1. žalovaného doručené soudu dne 10.11.2014 žalobce polemizoval s názorem 1. žalovaného o dostatečné identifikaci prvostupňového rozhodnutí vedle č.j. (které je totožné s předchozím rozhodnutím správního orgánu I. stupně) i datem jeho vydání, opakovaně poukázal na zákon č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě. Žalobce uplatnil námitku „res iudicata“ resp. „res administrata“ s odůvodněním, že nebylo prokázáno, které z rozhodnutí bylo doručeno dříve, a proto mají být zrušena obě. Žalobce uvedl, že mu měl být dnem 1.8.2011 „odmazán“ 1 bod, když k tomuto datu byl předmětný skutek vyňat z bodového hodnocení a stručně zopakoval svou argumentaci k principu retroaktivity. Právní názor vyjádřený v rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, č.j. 30 A 55/2011-36, na který odkazoval žalovaný, označil žalobce za nesprávný, zavádějící, popírající právo na spravedlivý proces. Žalobce rovněž zopakoval svou argumentaci ve vztahu k postavení policie jako správního orgánu v řízení o přestupcích a označování jí vydaných rozhodnutí. Žalobce dále nově tvrdil, že prostřednictvím 1. žalovaného resp. správního orgánu I. stupně podal podnět k přezkumnému řízení a že žalovaný obdržel přípis Krajského ředitelství policie, které však je pouze správním orgánem I. stupně.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., bez jednání, neboť žalobce vyslovil k výzvě soudu s tímto postupem souhlas a žalovaný nesdělil v soudem stanovené lhůtě svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ač účastníci byli ve výzvě soudem výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu, zevrubném prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba je důvodná.

Z obsahu správního spisu soud zjistil následující ve věci rozhodné skutečnosti. Dne 12.7.2013 doručil správní orgán I. stupně žalobci přípis č.j. ODSČ-2229-48/B-2013, kterým oznámil žalobci, že ke dni 3.7.2013 dosáhl celkového počtu 12 bodů v bodovém hodnocení a vyzval jej k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění ve lhůtě 5 pracovních dnů ode dne doručení oznámení. Žalobce byl současně poučen o možnosti podat proti provedení záznamu písemné námitky. Dne 15.7.2013 podal žalobce námitku proti záznamu v registru řidičů, kterou odůvodnil tím, že si není vědom dosažení 12 bodů. K výzvě správního orgánu I. stupně byly policií přeloženy kopie pokutových bloků: blok série „X“, číslo „X“; blok série „X“, číslo „X“; blok série „X“, číslo „X“; blok série „X“, číslo „X“; blok série „X“, číslo „X“; blok série „X“, číslo „X“; blok série „X“, číslo „X“; blok série „X“, číslo „X“. Správní orgán I. stupně vydal dne 2.9.2013 rozhodnutí č.j. ODSČ-2229-48/10-N-2013, kterým námitky žalobce proti záznamu bodů v jeho evidenční kartě řidiče zamítl jako neodůvodněné a provedený záznam bodů potvrdil. Proti rozhodnutí doručenému žalobci prostřednictvím jeho zmocněnce dne 5.9.2013 podal žalobce dne 20.9.2013 odvolání. Toto odůvodnil tím, že rozhodnutí bylo vydáno před tím, než se seznámil s podklady rozhodnutí, ačkoliv měl termín seznámení telefonicky dojednat. Dále žalobce namítal nečitelnost kopií podkladů, které mu byly k jeho žádosti vydány. Žalovaný odvolání rozhodnutím ze dne 27.11.2013, č.j. 5723/DS/2013, JID: 161439/2013/KUUK/Bal vyhověl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 2.9.2013, č.j. ODSČ-2229-48/10-N-2013, zrušil a věc vrátil k novému projednání. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že výrok ani odůvodnění nejsou dostačující. K vadám výroku rozhodnutí žalovaný uvedl, že výrok rozhodnutí musí obsahovat konkrétní počet dosažených bodů, tj. 12 bodů a datum jejich dosažení, což v předmětném případě nebylo splněno. Dne 29.1.2014 správní orgán I. stupně vydal pod č.j. ODSČ-2229-48/10-N-2013 v pořadí druhé rozhodnutí, jehož výrok (identický s výrokem rozhodnutí ze dne 2.9.2013) zní: „Námitky se zamítají jako neodůvodněné a provedený záznam bodů se potvrzuje“. Rovněž odůvodnění rozhodnutí v části týkající se popisu podkladů rozhodnutí a údajů v přehledu záznamu bodů je identické s rozhodnutím ze dne 2.9.2013. Proti rozhodnutí ze dne 29.1.2014 podal žalobce dne 18.2.2014 odvolání, které neodůvodnil, a to ani ve lhůtě 10 dnů mu k tomu správním orgánem poskytnuté. Odvolání žalobce žalovaný rozhodnutím ze dne 20.5.2014, č.j. 5723/DS/2014, JID 71509/2014/KUUK/Bal zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 29.1.2014, č.j. ODSČ-2229-48/10-N-2013 potvrdil. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný jednoznačně vymezil data provedení jednotlivých záznamů bodů v registru, identifikoval podklady pro provedení záznamu – jednotlivá oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení i příslušné pokutové bloky.

Soud zejména zdůrazňuje, že napadené rozhodnutí se týká námitek proti provedeným záznamům bodů v registru řidičů, podaných podle ustanovení § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu. Předmětem soudního přezkumu proto nemohou být rozhodnutí vydaná v řízení, kterými byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, jak se domáhá žalobce. Úkolem soudu ve věci nyní projednávané bylo přezkoumat, zda správní orgány v řízení o námitkách podaných proti sdělení dosaženého počtu bodů v registru řidičů postupovaly v souladu se zákonem a v souladu se základními zásadami správního procesu, resp. zda toto řízení nebylo zatíženo

takovými vadami, které by mohly vést k nezákonnosti rozhodnutí ve věci samé a v důsledku toho k zásahu do veřejného subjektivního práva žalobce.

Rozsah řízení o námitkách přitom vymezil Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 6.8.2009, č.j. 9 As 96/2008 – 44, dostupném na www.nssoud.cz, tak že: „*Správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci).*“ Tento závěr plyne i ze samotné dikce ust. § 57 odst. 3 správního řádu, který upravuje případy, kdy je správní orgán vázán při hodnocení předběžné otázky rozhodnutím jiného, příslušného správního orgánu. V řízení o námitkách tedy správní orgán posuzuje, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku atd. Správní orgán tedy fakticky ověřuje, zda oznámení, které bylo podkladem pro záznam bodů v registru řidičů, plně odpovídá skutečností uvedeným v rozhodnutí nebo v dokladu o blokové pokutě (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11.11.2011, č.j. 5 As 76/2010 – 59, www.nssoud.cz).

Namítal-li žalobce, že z pokutového bloku série „X“, číslo „X“ vyplývá, že se jednání – jízdy bez bezpečnostních pásů dopustil mimo pozemní komunikaci, tudíž se nejedná o přestupek, pak měl tuto námitku uplatnit ve správním řízení. Žalobce však zjevně s popisem skutku s uvedením místa a času, kdy k jeho jednání došlo, souhlasil, když přistoupil k tomu, aby jeho přestupek byl projednán v blokovém řízení. Pokutu za přestupkové jednání, které mu bylo kladeno za vinu, uhradil a pokutový blok řádně podepsal. K tomuto soud poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12.3.2013 č.j. 1 As 21/2010 – 65, v němž Nejvyšší správní soud k dané problematice uvedl: „*Právě ochota obviněného zaplatit pokutu v blokovém řízení je podmínkou sine qua non blokového řízení, při jejímž splnění se bez dalšího vychází z toho, že je přestupek spolehlivě zjištěn, nestačí jej vyřídit domluvou a že jsou splněny všechny podmínky blokového řízení stanovené v § 84 odst. 1 zákona o přestupcích. S ohledem na zásadu vigilantibus iura (nechť si každý střeží svá práva) se obviněný z přestupku udělením souhlasu s uložením pokuty v blokovém řízení vzdává možnosti zajištění dalších důkazních prostředků nezbytných pro pozdější dokazování před správním orgánem a následného zjišťování skutkového a právního stavu věci v běžném správním řízení, akceptuje skutková zjištění a z nich vyplývající závěry o spáchání přestupku a jeho právní kvalifikaci, které byly učiněny v blokovém řízení. V důsledku toho pak nabývají závěry přestupkového orgánu charakter nesporných zjištění, která tvoří podklad pro uložení sankce. Povaha blokového řízení tedy vylučuje, aby osoba, která udělila souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, následně zpochybňovala závěry učiněné v tomto řízení. Po potvrzení o převzetí pokutového bloku obviněným z přestupku a po oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení za přestupek proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu již orgány oprávněné*

ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení nevyhledávají žádné důkazní prostředky a neprovádějí dokazování za účelem posouzení skutkového a právního stavu věci.“ V rozhodnutí ze dne 4.12.2013, č.j. 6 As 67/2013-16, Nejvyšší správní soud dále uvedl, že „*Udělením souhlasu s projednáním skutků v blokovém řízení, jehož udělení žalobce nezpochybňuje, v souladu se zásadou vigilantibus iura žalobce převzal odpovědnost za skutečnost, že údaje uvedené na příslušných pokutových blocích souhlasí se zjištěným skutkovým stavem, že tento skutkový stav byl zjištěn úplně a zejména, že zjištěnému skutkovému stavu odpovídá právní kvalifikace přestupkového jednání, za které byla žalobci udělena pokuta v blokovém řízení a uvedena na pokutových blocích...*“. Citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu dovozuje, že přestupce již nemá možnost rozporovat údaje o skutkovém stavu obsažené na pokutových blocích a stejně tak ani právní kvalifikaci svého jednání na těchto blocích uvedenou. Svým podpisem a úhradou uložené pokuty totiž stvrzuje správnost těchto údajů a vzdává se tím současně možnosti přezkumu postupu orgánů veřejné moci ve věci jeho přestupku. Námitkami proti rozhodnutí o záznamu bodů do registru řidičů pak přestupce může rozporovat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam bodů do registru, tedy zda existuje pravomocné rozhodnutí, na jehož základě mu mohou být body připsány, a nikoliv např. údaje o skutku a právní kvalifikaci skutku popsaného v rozhodnutí vydaném v blokovém řízení. V daném případě soud shodně se správními orgány obou stupňů na základě podkladů ze správního spisu dospěl k závěru, že body byly žalobci připsány na základě pravomocných rozhodnutí vydaných v blokovém řízení a pokutový blok série „X“, číslo „X“ je způsobilým podkladem pro zápis bodů a námitka žalobce proto není důvodná.

Ve vztahu k námitce nicotnosti rozhodnutí správního orgánu, z důvodu jeho vydání jednotným ozbrojeným sborem Policie ČR, resp. námitce nesprávného razítka vyznačeného na pokutových blocích soud uvádí následující. Nejvyšší správní soud již dříve rozlišil pojmy nicotnosti, neplatnosti a nezákonnosti rozhodnutí, jejichž podstatou se zabýval, a na jeho judikaturu pro stručnost soud odkazuje (srov. zejména rozsudek rozšířeného senátu ze dne 22.7.2005, č.j. 6 A 76/2001 - 96 (č. 793/2006 Sb. NSS). Nicotnost znamená, že správní rozhodnutí vůbec nevzniklo, za nicotný se považuje zejména akt, který trpí nedostatkem pravomoci či kompetence rozhodujícího správního orgánu, zásadními nedostatky projevu vůle, ukládá nemožné či protiprávní plnění aj. Chybějící zákonné náležitosti správního aktu mohou vyvolávat jeho nicotnost pouze tehdy, jestliže je tento nedostatek natolik intenzivní a zřejmý, že po účastnících dotčeného právního vztahu nelze spravedlivě žádat, aby správní akt respektovali. Tak tomu ale v daném případě nebylo, a to z důvodů soudem níže rozvedených.

K námitce žalobce, že na jím označených pokutových blocích není uvedeno označení orgánu, který je vydal, když Policie České republiky, jejíž razítko se na bloku nachází, nemůže vystavit blok na pokutu za přestupek na úseku dopravy, neboť k tomu oprávněným správním orgánem je krajské ředitelství policie příslušného kraje, soud konstatuje následující. Pokutové bloky byly vydány příslušníky Policie ČR na základě jejich oprávnění vyplývajícího z ust. § 124 odst. 9 zákona o silničním provozu (do 18.1.2013 ust. § 124 odst. 8 zákona), zařazeného v Hlavě VI nazvané „Státní správa“. Ustanovení § 124 odst. 1 uvedeného zákona potom stanoví, že „*státní správu ve věcech provozu na pozemních komunikacích vykonává ministerstvo, které je ústředním orgánem státní správy ve věcech provozu na pozemních komunikacích, krajský úřad, obecní úřad obce s rozšířenou působností, Ministerstvo vnitra a policie*“. Legislativní zkratka „správní orgán“ je v s.ř.s. definována v § 4 odst. 1 písm. a).

Podle této legislativní zkratky se správním orgánem rozumí orgán moci výkonné, orgán územního samosprávného celku, fyzická nebo právnická osoba nebo jiný orgán, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy. Policie tedy vystupuje při provádění úkonů podle § 124 silničního zákona jako správní orgán, resp. jako orgán moci výkonné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.11.2011, č.j. 6 Aps 3/2011 - 63, publ. pod č. 2603/2012 Sb. NSS). Policie je orgánem veřejné správy, kterou se rozumí činnost k tomu zřízených a pověřených subjektů, která směřuje k zabezpečení záležitostí veřejného zájmu, její organizační uspořádání přitom nemá vliv na její kompetence. Orgánem, který pokutové bloky vydal, je tedy Policie ČR. Na pokutových blocích použité razítko „Policie České republiky“ tak tento orgán identifikuje dostatečně. K tomu soud dodává, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14.4.2011, č.j. 9 As 32/2011 - 68, posuzoval náležitosti pokutového bloku, na kterém bylo otištěno razítko Policie ČR, a uvedl, že „*pokutový blok obsahuje zákonem stanovené formální náležitosti tak, jak stanoví § 85 odst. 4 zákona o přestupcích*“ a kasační stížnost namítající jeho nedostatky zamítl. Konkrétními náležitostmi pokutového bloku ve vztahu k jeho způsobilosti být podkladem pro záznam bodů, se Nejvyšší správní soud zabýval i v rozsudku ze dne 4.9.2012, č.j. 7 As 94/2012 - 20, v němž dovodil, že ne vždy způsobují formální či obsahové nedostatky bloku jeho nezpůsobilost být podkladem pro záznam bodů. Obecně konstatoval, že ob stojí vada či chyba, která nesměruje ke zpochybnění skutečnosti, že se stěžovatel dopustil přestupku. Konkrétně potom uvedl, že bez vlivu na způsobilost bloku být podkladem pro zápis bodů jsou následující vady: ověření totožnosti stěžovatele nesprávným způsobem, chybně uvedené datum narození stěžovatele, absence poučení o způsobu placení pokuty, chybějící či nečitelný podpis policisty a podobně. Vzhledem k tomu, že pokutový blok je svého druhu rozhodnutím, lze rovněž odkázat na bohatou judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se formálních požadavků na správní rozhodnutí. Ta opakovaně dovozuje, že chybějící otisk úředního razítka či podpis úřední osoby nebo chyba v označení správního orgánu zpravidla nepředstavují podstatné vady, nezpůsobují-li pochybnost o pravé podstatě a druhu písemnosti (srov. rozsudek ze dne 21.4.2004, č.j. 2 Azs 5/2004-48, ze dne 20.1.2011, č.j. 8 As 47/2010-81 či ze dne 25.11.2003, č.j. 7 A 82/2002-40). V situaci, kdy pokutové bloky obsahují vymezení přestupku a vlastnoruční podpisy žalobce, tj. pro způsobilost bloku být podkladem pro záznam bodů klíčové náležitosti, stejně tak i identifikaci a podpis příslušníka Policie ČR, který blok vydal, spolu s žalobcem rozporovaným razítkem Policie ČR, je soud s ohledem na shora uvedené judikatorní závěry toho názoru, že pokutové bloky jsou označeny dostatečně a jsou způsobilými podklady pro zápis bodů do registru řidičů. Soud proto neshledal důvodnými ani námitku nicotnosti pokutových bloků vznesenou žalobcem.

Jako nedůvodnou soud vyhodnotil i námitku nezákonnosti žalobcem nespecifikovaného pokutového bloku, kterou žalobce odůvodnil tím, že ve výroku rozhodnutí (popisu skutku) na bloku v části A absentuje výrok, ze kterého je patrné, že „šlo o zákazovou značku vedenou v bodovém hodnocení, jak bylo uvedeno v zákoně 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů“. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žádný z osmi přestupků, za které byl v registru řidičů žalobci proveden záznam bodů, nespočíval v porušení zákazové značky, pročez takto nemohlo být jednání žalobce popsáno ani v části A pokutového bloku, jak požaduje žalobce. Důvodnou neshledal soud ani námitku nesprávnosti pokutového bloku série „X“, číslo „X“, neboť tento konkrétní pokutový blok není ve spisu evidován a z jednotlivých oznámení a pokutových bloků ani nebyl podkladem pro záznam bodů.

Námitku žalobce, že rozhodnutí bylo vydáno, před posouzením věcně a místně příslušného správního orgánu a že žalobcem neurčené Krajské ředitelství policie vydalo informaci o neprovedeném přezkumu, shledal soud irelevantní a nedůvodnou. Zejména je třeba zdůraznit, že formulace této žalobní námítky zcela postrádá identifikaci konkrétních rozhodnutí, která měla být předmětem přezkumu, žalobce ani neuvádí, kdy a kde podal podnět k přezkumu, a ani minimálně neidentifikuje jím uváděnou písemnost – informaci o neprovedení přezkumu, když tuto označuje pouze částečným názvem orgánu, který tuto listinu měl vydat. Pakliže žalobce v replice k vyjádření 1. žalovaného výslovně tvrdil: „Žalovaný tvrdí, že proběhlo přezkumné řízení a že o něm dostal žalovaný, resp. správní orgán prvního stupně informaci, ...“ tak toto tvrzení se zjevně nezakládá na pravdě. Z obsahu vyjádření 1. žalovaného, kterému odpovídá i obsah správního spisu, jednoznačně vyplývá, že žalovaný ani správní orgán I. stupně, žalobcem zmiňovanou informaci nežádali, tuto neobdrželi a ani nepodávali podnět k přezkumnému řízení Policii ČR. Z vyjádření 1. žalovaného i ze správního spisu přitom vyplývá, že žalobce neinformoval v řízení o námitkách správní orgány o tom, že u příslušného správního orgánu podal podnět k přezkumu rozhodnutí. Za takový podnětem nelze považovat námítky žalobce proti záznamu 12 bodů ani jeho odvolání do rozhodnutí o těchto námitkách, když z těchto podání žádné konkrétní skutečnosti vyvolávající pochybnost o souladu rozhodnutí o přestupcích žalobce se zákonem nevyplývají. Pro úplnost je třeba dodat, že na pravdě se nezakládá ani tvrzení žalobce uvedené v replice: „Ostatně správní orgán i tak sám jednal a řízení přerušil při postoupení podnětu.“ Jak bylo uvedeno výše, ve správním spisu není evidován žádný podnět, který měl být správním orgánem postoupen a rovněž z jeho obsahu nevyplývá, že by řízení bylo přerušeno. Za dané stavu je zřejmé, že žalobcem tvrzené skutečnosti se netýkají předmětného řízení a také, že žalobce podnět k přezkumu rozhodnutí ve smyslu § 95 odst. 2 správního řádu v předmětném řízení nedal. Neshledal-li žalovaný, popř. správní orgán I. stupně v daném řízení sám důvody pro podání podnětu k přezkumu, neboť na základě vyžádaných kopií pokutových bloků dospěl k závěru, že tyto jsou jako podklady pro záznam bodů správné a záznam bodů byl žalobci proveden oprávněně, nelze mu vytýkat, že rozhodl, aniž vyčkával případného provedení přezkumu těchto podkladů.

K žalovaným namítané nezákonnosti rozhodnutí pro porušení principu retroaktivity in mitius soud předem uvádí, že rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, jehož právním názorem je soud vázán i v tomto řízení, usnesením ze dne 30.9.2015, č.j. 6 As 114/2014-55, rozhodl, že „*záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů podle § 123b odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), je „trestem“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.*“

Na záznam bodů v registru řidičů se tak musí uplatnit ústavně garantované pravidlo použití pozdějšího zákona příznivějšího ve prospěch pachatele, ve smyslu čl. 40 odst. 6 věty druhé Listiny, resp. čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu přitom současně dovodil, že byl-li přestupek spáchán v době, kdy za něj podle platné a účinné úpravy měly být řidiči zaznamenány tři body do registru řidičů, ale o přestupku bylo pravomocně rozhodnuto a do registru řidičů byly body zaznamenávány až v době, kdy za totéž jednání pozdější zákon stanovil postih v rozsahu pouze dvou bodů, podle čl. 40 odst. 6 věty druhé Listiny, resp. čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy, měly být za uvedený přestupek zaznamenány toliko dva body podle pozdějšího zákona, neboť ten je nepochybně pro

pachatele příznivější než zákon, který platil v době spáchání přestupku. Ve vztahu k přechodnému ustanovení čl. II bodu 1 zákona č. 133/2011 Sb. Nejvyšší správní soud uvedl, že toto sice prikazuje použít zákon o silničním provozu v dosavadním znění (tj. z pohledu postihu stěžovatele přísnějším), avšak použité znění „při zaznamenávání bodů“ umožňuje toto ustanovení interpretovat úzce v ústavně konformním smyslu tak, že se vztahuje pouze na procesní postup zaznamenávání bodů (tj. „při jejich zaznamenávání“), nikoli na pravidla hmotněprávní, jež vymezují „výměru“ sankce v podobě počtu bodů, jež mají být do registru řidičů zaznamenány. Následně v rozsudku ze dne 27.4.2016, č.j. 6 As 60/2016-23, pak Nejvyšší správní soud výslovně uvedl, že *„usnesení rozšířeného senátu č. j. 6 As 114/2014 - 55 nelze interpretovat tak, že by správním orgánům až v řízení o námitkách prikazovalo v případech, kdy byl přestupek spáchán i o něm bylo pravomocně rozhodnuto před změnou právní úpravy, znovu rozhodovat o „potrestání“ přestupce a revidovat body zaznamenané v registru řidičů jen proto, že v době po uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení nebo nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku a před námitkovým řízením došlo ke změně zákona ve prospěch pachatele. Přezkoumává-li tedy správní orgán v námitkovém řízení správnost počtu zaznamenaných bodů v registru řidičů, činí tak ve vztahu k zákonu účinnému v době spáchání přestupku (čl. 40 odst. 6 věta první Listiny) nebo – pokud je to pro pachatele příznivější (čl. 40 odst. 6 věta druhá Listiny) – ve vztahu k zákonu účinnému ke dni rozhodnutí v blokovém řízení či ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku. Správní orgán však zaznamenaný počet bodů nepřezkoumává ve vztahu ke znění zákona účinnému v době námitkového řízení. Správní orgán totiž v řízení o námitkách již nově nerozhoduje o vině za přestupek a přestupce znovu za jednotlivé přestupky „netrestá“, nýbrž pouze přezkoumává dřívější postup správních orgánů ...“* Nejvyšší správní soud tak potvrdil, že při záznamu bodů do registru řidičů se zásada příkazu retroaktivity ve prospěch pachatele uplatní pouze v případech, kdy ke změně zákona ve prospěch pachatele, ve smyslu snížení počtu bodů zaznamenávaných za daný přestupek, došlo v období mezi spácháním přestupku a okamžikem nabytí právní moci rozhodnutí o tomto přestupku. S ohledem na uvedený závěr Nejvyššího správního soudu, soud jako nedůvodnou vyhodnotil námitku žalobce, když v jeho případě byl předmětný přestupek (viz pokutový blok série „X“, číslo „X“) spáchán dne 4.6.2010, rozhodnutí o přestupku nabylo právní moci dne 4.6.2010 a k tomuto dni byl rovněž proveden v registru záznam 1 bodu na základě oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 7.6.2010, č.j. KRPÚ-54802/PŘ-2010-040306, tj. před 1.8.2011, kdy nabyla účinnosti pro žalobce výhodnější právní úprava. Postup správního orgánů v řízení o námitkách tak byl zcela správný, když tento není oprávněn zaznamenaný počet bodů přezkoumávat ve vztahu ke znění zákona účinnému v době námitkového řízení.

Námitku zmatečnosti a nepřezkoumatelnosti rozhodnutí způsobené tím, že v řízení byla postupně vydána dvě rozhodnutí správního orgánu I. stupně o námitkách žalobce s identickým výrokem, označená identickým č.j. (číslem jednacím), soud shledal nedůvodnou. Ve spise jsou založena dvě písemná vyhotovení rozhodnutí správního orgánu I. stupně o námitkách žalobce proti záznamu bodů v jeho evidenční kartě řidiče. První rozhodnutí vydané dne 2.9.2013 pod č.j. ODSČ-2229-48/10-N-2013 bylo, dle připojené doručky, doručeno zmocněnci žalobce (ve správním řízení jím byl Ing. M. J.) dne 5.9.2013. Na doručence je zásilka identifikována č.j. a číslem zásilky. Toto první prvostupňové rozhodnutí bylo žalovaným pravomocně zrušeno dne 9.12.2013. Druhé rozhodnutí č.j. ODSČ-2229-48/10-N-2013 vydané dne 29.1.2014 bylo, dle připojené doručky, doručeno zmocněnci žalobce dne 31.1.2014. Obě rozhodnutí obsahují identický výrok: „Námitky se zamítají jako

neodůvodněné a provedený záznam bodů se potvrzuje“. Žalovaný ve výrocích svých rozhodnutí odvoláním napadená rozhodnutí vždy identifikoval vedle č.j. i datem jejich vydání. Jakkoliv soud praxi správního orgánu I. stupně spočívající v tom, že písemné vyhotovení rozhodnutí vydaného po zrušení prvního rozhodnutí odvolacím orgánem označuje totožným č.j., neschvaluje, neboť podle § 69 odst. 1 správního řádu je náležitostí každého správního rozhodnutí rovněž číslo jednací, je stejně jako žalovaný toho názoru, že uvedený postup sám o sobě nezakládá nezákonnost předmětných rozhodnutí, ačkoliv tato praxe ztěžuje rozlišování mezi jednotlivými rozhodnutími, což v konkrétním případě může znamenat, že se správní orgán dopustí podstatného porušení ustanovení o řízení, které může mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Tak by tomu bylo například tehdy, kdyby žalovaný ve svém rozhodnutí identifikoval rozhodnutí správního orgánu I. stupně pouze jeho (nikoliv unikátním) číslem jednací a nebylo by proto zřejmé, které rozhodnutí se potvrzuje, resp. zamítá. Taková situace však v nyní posuzované věci nenastala, když v obou rozhodnutích 1. žalovaného jsou prvoinstanční rozhodnutí dostatečně diferencována. Rozhodnutí samotná jsou přitom odlišena zejména datem vydání, tak i v odůvodnění uvedeným datem doručení výzvy žalobci, aby se dostavil ke správnímu orgánu k seznámení se s podklady pro rozhodnutí. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23.3.2011, č.j. 9 Ca 256/2008 – 38, který v tomto dovodil, že neuvedení čísla jednacího v rozhodnutí správního orgánu je porušením § 69 odst. 1 správního řádu, avšak vzhledem k tomu, že k identifikaci rozhodnutí postačí datum jeho vydání, uvedení spisové značky (pozn. soudu – tj. nikoliv unikátního identifikátoru) a dostatečně určité vymezení věci, o níž je rozhodováno, nemůže být účastník řízení tímto ryze formálním pochybením dotčen na svých procesních právech. Je tedy zřejmé, že nezákonnost (zmatečnost a nepřezkoumatelnost) rozhodnutí nemůže způsobit ani skutečnost, že na prvoinstančním rozhodnutí uvedené č.j. [pozn. soudu - nikoliv číslo evidenční (JID)] současně nesplňuje podmínky jednoznačného identifikátoru ve smyslu ust. § 64 odst. 2 zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů, jak dovozuje žalobce. Pro úplnost soud dodává, že neshledal důvodnou ani vznesenou námitku res iudicata, resp. res administrata, když ze správního spisu je zcela zřejmé pořadí doručování prvoinstančních rozhodnutí i to, že druhé rozhodnutí bylo vydáno po právní moci rozhodnutí 1. žalovaného, kterým bylo prvé z prvoinstančních rozhodnutí zrušeno, tj. v době, kdy v důsledku zrušení předchozího rozhodnutí věc rozhodnuta nebyla.

Naproti tomu soud shledal důvodnou námitku žalobce, že správní orgán I. stupně při vydání v pořadí druhého rozhodnutí nerespektoval závazný právní názor 1. žalovaného vyjádřený v rozhodnutí o odvolání proti prvému rozhodnutí, když do výroku nezahrnul údaj o počtu dosažených bodů a datu okamžiku záznamu, kterým řidič dosáhl celkového počtu 12 bodů. Ze správního spisu vyplývá, že žalovaný v rozhodnutí ze dne 27.11.2013, č.j. 161439/2013/KUUK/Bal, vyhověl odvolání žalobce, prvé rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil k novému projednání. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný označil výrok prvoinstančního rozhodnutí za nedostačující a uvedl, že ve výroku rozhodnutí musí být uveden konkrétní počet dosažených bodů, tj. 12 bodů a datum jejich dosažení. Správní orgán I. stupně přitom i výrok druhého rozhodnutí formulovat tak, že: „Námítka se zamítá jako neodůvodněné a provedený záznam bodů se potvrzuje“. Je tedy zřejmé, že správní orgán I. stupně právní názor 1. žalovaného nerespektoval, přestože podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, je správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, při novém projednání věci vázán právním názorem vysloveným odvolacím správním orgánem v odůvodnění rozhodnutí, kterým napadené rozhodnutí nebo jeho část zrušil a věc vrátil

k novému projednání správnímu orgánu. Vázanost právním názorem odvolacího orgánu je podle názoru soudu třeba chápat tak, že správní orgán prvního stupně se musí v právních závěrech řídit vysloveným právním názorem, pokud se v řízení prokáže existence takových skutečností, které při vyslovení právního názoru předpokládal odvolací správní orgán. Vázanost právním názorem odvolacího správního orgánu tak může být prolomena pouze v důsledku nových skutkových zjištění, nebo v důsledku nové právní úpravy, k čemuž v projednávané věci nedošlo. Tím, že žalovaný výrok rozhodnutí ve znění, které dříve shledal nedostačujícím, bez toho, aby sám revidoval názor vyjádřený v předchozím zrušujícím rozhodnutí, potvrdil, nezákonnost prvostupňového rozhodnutí aproboval a sám tak porušil princip právní jistoty a také princip legitimního očekávání, které tvoří jeden ze základních principů správního řízení. Soud v dané věci poznamenává, že žalovanému přitom nic nebránilo, aby postupem podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu napadené rozhodnutí, resp. jeho část změnil, když jak sám uvedl, nesprávnost výroku druhého rozhodnutí sám shledal a tento potvrdil proto, aby řízení „nebylo zbytečně protahováno“. Je přitom zjevné, že doplnění výroku o údaj o konkrétním počtu bodů a data není změnou, kterou dle § 90 odst. 1 písm. c) věty za středníkem správního řádu nelze v odvolacím řízení provést.

Na základě shora uvedených skutečností soud shledal žalobu ve vztahu k rozhodnutí 1. Žalovaného důvodnou, a proto napadené rozhodnutí 1. žalovaného pro nezákonnost podle § 78 odst. 1, odst. 3 s.ř.s. výrokem ad I. tohoto rozsudku zrušil. Zároveň soud v souladu s § 78 odst. 4 s.ř.s. rozhodl o tom, že se věc vrací 1. žalovanému k dalšímu řízení, při němž je dle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán shora uvedeným právním názorem soudu.

Ve vztahu k návrhu žalobce na zrušení rozhodnutí Policie České republiky o uložení blokových pokut: blok série „X“, číslo „X“; blok série „X“, číslo „X“; blok série „X“, číslo „X“; blok série „X“, číslo „X“; blok série „X“, číslo „X“; blok série „X“, číslo „X“; blok série „X“, číslo „X“; blok série „X“, číslo „X“ se soud nejprve zabýval otázkou splnění podmínek řízení a přípustnosti žaloby ve smyslu § 65 s.ř.s. a dospěl k závěru, že žalobu nelze věcně projednat, neboť se jedná o žalobu nepřípustnou.

Z ust. § 68 písm. a) s.ř.s. totiž vyplývá, že podmínkou pro podání žaloby ke správnímu soudu je vyčerpání řádných opravných prostředků v řízení před správním orgánem, připouští-li je zvláštní zákon.

Již v rozsudku ze dne 29.12.2004, č.j. 6 As 49/2003-46, publ. pod č. 505/2005 Sb. NSS, přitom dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že je-li podle § 68 písm. a) s.ř.s. žaloba nepřípustná tehdy, nevyužil-li žalobce opravných prostředků v řízení před správním orgánem, které zákon připouští, pak musí být nepřípustná i proti rozhodnutí, které bylo vydáno v důsledku souhlasu účastníka řízení, a tedy jeho vědomého rozhodnutí, že přestupek nebude projednáván v řízení, jehož předmětem by bylo skutkové i právní posouzení jeho jednání. Tak tomu bylo i v nyní projednávané věci, kdy žalobcovo právo na podání opravného prostředku zůstalo nevyužito z toho důvodu, že nehodlal vést příslušné správní řízení ani v prvním stupni a spokojil se s ukončením věci v blokovém řízení. Z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jednoznačně vyplývá, že není rozhodné, že proti uložení pokuty v blokovém řízení nejsou přípustné opravné prostředky, ale to, že žalobce nevyužil opravné prostředky v řízení o přestupku, jež mohlo být z jeho dispozice vyvoláno, a to proto, že nevyvolal ani samotné řízení v prvním stupni. V daném případě tedy žalobce nevyčerpal všechny opravné prostředky v řízení před správním orgánem, které právní předpisy připouštějí. Soud přitom neshledal

žádný důvod odchytil se v předmětné věci od výše předestřených závěrů Nejvyššího správního soudu a dospěl k závěru, že v daném případě žalobu na zrušení rozhodnutí Policie České republiky o uložení blokových pokut: blok série „X“, číslo „X“; blok série „X“, číslo „X“; blok série „X“, číslo „X“; blok série „X“, číslo „X“; blok série „X“, číslo „X“; blok série „X“, číslo „X“; blok série „X“, číslo „X“; blok série „X“, číslo „X“ nelze věcně projednat, proto ji výrokem ad II. rozsudku postupem podle § 46 odst. 1 písm. b) a d) s.ř.s. odmítl jako nepřipustnou ve smyslu § 68 písm. a) s.ř.s.

Usnesením uvedeným pod výrokem ad III. tohoto rozsudku zdejší soud vyloučil podle § 39 odst. 2 s.ř.s. žalobu proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Zlínského kraje o uložení blokové pokuty: blok série „X“, číslo „X“ a blok série „X“, číslo „X“ k samostatnému projednání a rozhodnutí, neboť zjistil, že není k projednání této věci místně příslušným soudem. Po právní moci tohoto usnesení bude věc postoupena místně příslušnému soudu.

Ve vztahu k 1. žalovanému měl žalobce ve věci plný úspěch, proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil výrokem ad IV. žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení v celkové výši 15.342,- Kč, která se skládá z částky 3.000,- Kč za zaplacený soudní poplatek, z částky 9.300,- Kč za 3 úkony právní služby po 3.100,- Kč poskytnuté advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem [převzetí věci, podání žaloby, replika k vyjádření 1. žalovaného podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném od 1. 1. 2013], z částky 900,- Kč za s tím související tři paušály po 300,- Kč a z částky 2.142,- Kč představující 21% DPH, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů.

Výrokem ad V. rozsudku soud rozhodl o náhradě nákladů řízení mezi žalobcem a 2. žalovaným v souladu s ust. § 60 odst. 3 s.ř.s., dle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí, vyjma výroku III., lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Proti výroku III. tohoto rozhodnutí není kasační stížnost podle § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. přípustná.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 21. června 2016

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová